

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

GRUP HERMES

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell Editorial: Xavier Albertí (president), Joan Villarroja (vicepresident), Joan Ballester, Maria Favà, Lluís Foix, Rosa Font, Jordi Maluquer, Jaume Oliveras, Vicent Sanchis, Llorenç Soldevila, Antoni Vila Casas i Pep Collellidemont (defensor del lector).

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Anna Maria Ribas (Gerència Comercial), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció), Concepció Casals (Distribució) i Ricard Forcat.

Keep calm

Jofre Llobart

Qüestió de temps

L'any 1981 Alianza Popular es va oposar al divorci. L'any 2004 el PP es va oposar a l'acceleració dels tràmits del divorci. L'any 2005 el PP va votar en contra, va organitzar una campanya, i va portar al Tribunal Constitucional la legalització dels matrimonis homosexuals. En tots aquests casos, Església i PP van sortir al carrer agafats literalment de la mà. Eren aquells temps en què manifestants agafats de la mà no eren sediciosos sinó persones d'ordre. Uns anys després, com tants i tants ciutadans espanyols, també els militants del PP (inclosos alts dirigents) s'han divorciat, ho han fet en els últims temps per la via ràpida, i en el cas de les persones del mateix sexe, també n'hi ha que s'han casat. Per no parlar també de la doble moral que suposa oposar-se a l'avortament i viatjar a Lon-

Els catalans acabaran votant

dres per interrompre l'embaràs d'amagatots. En qualsevol societat hi ha un grup de gent que, legítimament, intenta frenar la rapidesa del progrés que tiba una altra gran part de la societat. A nosaltres ens ha tocat els conservadors més durs d'Europa, però malgrat això els canvis han anat arribant. I per més legítim que sigui, quan aquestes ganes de progrés són majoritàries, llavors les coses acaben passant com cau la fruita madura. També a Espanya. Amb això no vull dir que ara veiem Alicia Sánchez-Camacho amb una estelada al balcó ni tampoc assistint a la V de "Viernes" que ha convocat l'ANC per la Diada. Simplement que, per una simple qüestió de temps, d'evolució natural de les coses, els catalans acabaran votant. Perquè es demana un dret. Com ho demanaven els homosexuals: no volien imposar el matrimoni homosexual als qui no ho són ("la família es trencarà!", deien); només volien tenir el dret a contraure'n. Votar és un dret. No es pot imposar a ningú, però tampoc prohibir. I per això crec que, tal com va passar amb el divorci i els matrimonis homosexuals, també els del PP acabaran exercint una cosa a la qual s'hauran oposat fins un minut abans.

LA COMMEMORACIÓ DE LA MANCOMUNITAT ARRIBA AL SEU PUNT MÉS ALT

Antoni Dalmau

Escriptor

Cent anys després

Aquests dies, la commemoració dels cent anys de la Mancomunitat de Catalunya arriba al seu punt més alt. Actes institucionals, conferències, exposicions, documentals, llibres, articles. I encara n'esperem molts d'altres, que ja estan programats i que vindran a completar la revisió d'un període històric que, entre altres coses, té la virtualitat d'il·luminar amb el seu exemple la realitat del nostre present. La transcendència dels fets que estem vivint ara mateix —aquesta mateixa setmana, per exemple— fan inevitables les comparacions, de la mateixa manera que l'oportuna casualitat de la commemoració dels tres-cents anys de la guerra de Successió i la caiguda de Barcelona reforcen els arguments, envigoreixen la consciència i ens donen municions pacífiques per alimentar el nostre somni i rebatre els qui volen oposar-s'hi.

PEL QUE FA A LA MANCOMUNITAT, observo, entre els qui s'han sorprès de moltes coses que no sabien, l'admiració que experimenten per tanta feina feta en un període tan breu i amb uns mitjans tan escassos. És cert: la relació d'organismes, institucions, xarxes, iniciatives que es van engegar en aquell moment tan intens i tan curt és francament impressionant, per bé que la realitat és que molts d'ells, encara que anunciats o començats de manera incipient, o bé van necessitar molt de temps per desplegar-se —compareu per exemple les vuit biblioteques populars que es van poder obrir amb la realitat actual de les 216 biblioteques i els nou bibliobusos que formen part de la xarxa de la Diputació de Barcelona—, o bé no van poder passar de ser un projecte escapçat pel final abrupte de la institució que els havia imaginat.

AQUESTS DIES S'HAN RECORDAT multitud de cites d'Enric Prat de la Riba que posen l'accent en allò que, sens dubte, era el més important del projecte: la voluntat i la consciència de transcendir allò que només era la mera suma de quatre diputacions per convertir-ho en un primer intent de superar els efectes del Decret de Nova Planta i les seves conseqüències i d'assajar de debò una institució de govern de tots els catalans. Tot-hom ha evocat, amb raó, la voluntat política d'aquella gent i, com de costum, s'han esmentat els noms dels múltiples col·laboradors de signe polític divers que van ser cridats a col·laborar amb la cau-

CRISTINA LOSANTOS

El precedent del que va fer-se aleshores, amb tantes limitacions com tenien, continua essent, certament, un exemple i un estímul

sa: és aquesta una menció que, essent absolutament certa, tendeix a ser magnificada en la seva reiteració, sense tenir gairebé mai en compte que l'esquerra política d'aquell moment estava completament afeblida, de manera que el projecte polític d'aquell govern conservador, inequívoc en la seva ideologia de fons, no corria cap mena de perill.

EN UN SENTIT DIFERENT, potser trobo a faltar que es posi més en relleu un dels mil·lors trets, des del meu punt de vista, de la Mancomunitat de Catalunya. És evident que, a manca dels traspassos i del suport del govern central, quedaven àmplies parcel·les d'acció política que no estaven al seu abast. Per exemple,

l'ensenyament públic en les seves primeres etapes. En aquest terreny, no s'hi podia fer res, i això que l'Estat el tenia completament abandonat, com és prou sabut. En aquests casos, doncs, la iniciativa del govern mancomunitat era d'obrir-se camí en els sectors on sí que li era possible desplegar el seu esforç, per exemple en l'àmbit de l'ensenyament professional o en la formació dels mestres i la definició del moviment de renovació pedagògica. Aquesta voluntat de no plegar-se de braços ni resignar-se davant la manca de competències és una altra de les virtuts que ens resulta molt útil en els temps actuals.

ARA ELS CATALANS d'aquesta generació apuntem molt més enlaire, és clar, molt més lluny. Però el precedent del que va fer-se aleshores, amb tantes limitacions com tenien, continua essent, certament, un exemple i un estímul. Si es tracta no únicament d'aconseguir la plena llibertat per a Catalunya, sinó de construir un país i una governança millor, ens serà d'una utilitat impagable recordar l'exemple, l'eficàcia i la vibració patriòtica d'aquells polítics d'ara fa cent anys.